

Fára arannyal

PRÓZA - LXIII. évfolyam, 4. szám, 2019. január 25.

A képet természetesen el fogom égetni. Cirkalmas aranykeretéből kimetszem, feltekerem az ölnyi vásznat, és a műhely legnagyobb késével előbb sávokra, aztán cafatokra vágom. Egészen el tudom képzelni, milyen lesz: a vászon kis hengerekbe pöndörödik, amennyire a rengeteg festék engedi, aztán az asztallapra vágom, élével, mindegyiket, és a pengére ügyelve módszeresen tovább szeletelem őket, még nem tudom, meddig.

Szeretném már elküldeni a hegedűst, de Thijs észreveszi azt a türelmetlen és hirtelen kézmozdulatom, amely úgy folytatódna, hogy az ajtó felé hessentem a muzsikust; a tenyerem ökölbe szorítja, és odakoppantja a fa asztallaphoz. Teljességgel oda nem illő, a szinte éteri muzsika épp felhangzó ütemeibe, Thijs nem csap a kezemen nagyot, de a markában marad a kezem, ezzel utal primátusára, hogy hatalma van felettem, a gyűrű pedig, amelyet a gyűlölt címer díszít, még ebben a sötét környezetben is jelzi bátyám gazdagságát. Nem irigylem tőle, marad anyyim, amennyiből megélhetek.